

Strony w postępowaniu głównym

Dłużnik: ALPINE BAU GMBH, Salzburg – oddział w Celje – w stanie upadłości

Pytania prejudycjalne

Czy art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 1346/2000 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do zgłoszenia wierzytelności w postępowaniu wtórnym przez zarządcę w głównym postępowaniu upadłościowym zastosowanie mają przepisy dotyczące terminów zgłaszania wierzytelności wierzycieli i skutków zgłoszenia wierzytelności po upływie terminu zgodnie z prawem państwa, w którym toczy się postępowanie wtórne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19. t. 1, s. 191).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 24 stycznia 2020 r. – Syyttäjät/ A**

(Sprawa C-35/20)

(2020/C 103/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syyttäjät

Strona pozwana: A

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE ⁽¹⁾, art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 ⁽²⁾ (kodeksu granicznego Schengen) lub przysługujące obywatelom Unii prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium Unii, stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego nakładającego na daną osobę (bez względu na to, czy jest ona obywatelem Unii), pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży, jeżeli podróżuje ona łodzią sportową przez wody międzynarodowe z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, nie przekraczając terytorium państwa trzeciego?
- 2) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 (kodeksu granicznego Schengen) lub przysługujące obywatelom Unii prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium Unii, stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego nakładającego na daną osobę (bez względu na to, czy jest ona obywatelem Unii), pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży, jeżeli wjeżdża ona do danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego przez wody międzynarodowe łodzią sportową, nie przekroczywszy terytorium państwa trzeciego?

- 3) Jeżeli z prawa Unii nie wynika żadna przeszkoda, o której mowa w pytaniu pierwszym i drugim: czy kara nakładana zazwyczaj w stawkach dziennych w Finlandii za przekroczenie fińskiej granicy bez posiadania przy sobie ważnego dokumentu podróży, jest zgodna z zasadą proporcjonalności wynikającą z art. 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE?

- (¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (dyrektywa w sprawie swobodnego przemieszczania się) (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2006, L 105, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'arrondissement (Luksemburg) w dniu 24 stycznia 2020 r. – WM / Luxembourg Business Registers

(Sprawa C-37/20)

(2020/C 103/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement (Luksemburg)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WM

Druga strona postępowania: Luxembourg Business Registers

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze, dotyczące pojęcia „wyjątkowych okoliczności”

- 1) a) Czy art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (¹), zmieniony dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE (²), który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjentów gospodarczych od „wyjątkowych okoliczności określonych w prawie krajowym”, można interpretować w ten sposób, że zezwala on na zdefiniowanie w prawie krajowym pojęcia „wyjątkowych okoliczności” wyłącznie jako równoznacznego z „niewspółmiernym ryzykiem, ryzykiem nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszania”, które to pojęcia stanowią już przesłankę zastosowania ograniczenia dostępu w myśl brzmienia wyżej wskazanego art. 30 ust. 9?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a) oraz w sytuacji gdy prawo krajowe transponujące dyrektywę definiuje pojęcie „wyjątkowych okoliczności” wyłącznie poprzez odesłanie do nieużytecznych pojęć „niewspółmiernego ryzyka, ryzyka nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszania”, czy wyżej wskazany art. 30 ust. 9 należy interpretować w ten sposób, że umożliwia on sądowi krajowemu pominięcie przesłanki „wyjątkowych okoliczności”, czy też sąd ten powinien zarządzić bezczynności ustawodawcy krajowego, określając w drodze orzecznictwa zakres pojęcia „wyjątkowych okoliczności”? W tej drugiej sytuacji, skoro zgodnie z brzmieniem wyżej wskazanego art. 30 ust. 9 chodzi o przesłankę, której treść jest określana przez prawo krajowe, czy jest możliwe, aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udzielił sądowi krajowemu wskazówek co do wykonania tego zadania? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to ostatnie pytanie, jakimi wytycznymi powinien kierować się sąd krajowy, określając treść pojęcia „wyjątkowych okoliczności”?